

Arrest

nr. 347 844 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Vroentestraat 2c
3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 januari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2026 met refertenummer 136111.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat Y. MONDELAERS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2022 dient verzoekster samen met haar minderjarige dochter D.T. bij de Belgische ambassade te Bangkok (Thailand) een visumaanvraag lang verblijf in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, D.G.G.

Op 1 december 2022 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

Op 18 december 2023 zijn verzoekster en de heer D.G.G. in Thailand uit de echt gescheiden.

Op 27 oktober 2025 stelt de gemachtigde (hierna: de gemachtigde) van de bevoegde minister volgend schrijven op:

“Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat u en uw dochter D., T. (...), xxx geen gezamenlijke vestiging meer hebben met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen nu uw huwelijk met deze persoon werd ontbonden. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin uw bindingen heeft met uw land van oorsprong.

3. Alle elementen met betrekking tot uw minderjarige dochter D., T. xxx waarvan u meent dat deze een invloed kunnen hebben op een beslissing omtrent jullie verblijfsrecht.

*Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.
(...)"*

Op 3 november 2025 neemt verzoekster kennis van dit schrijven.

Vervolgens maakt verzoekster stukken over.

Op 5 januari 2026 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar minderjarige dochter D.T. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: (...).1978

Geboorteplaats: N. S. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te: (...)

Alsook aan het verblijfsrecht van haar minderjarige dochter:

D., T. (...), geboren op (...).2011 te Bangkok, RRN: xxx, thans zonder gekend verblijfsadres

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 25.01.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 22.03.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg D. G. G. (...) (xxx) met wie zij zich vestigde.

Op 18.12.2023 zijn betrokkenen te Thailand uit de echt gescheiden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4^e van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Overwegende dat ook de minderjarige dochter van betrokkene op basis van het huwelijk van haar moeder met de Belgische referentiepersoon het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft verworven, kan op dezelfde rechtsgrond een einde worden gesteld aan haar verblijfsrecht.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw D. (...) op 27.10.2025 verzocht hun individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 03.11.2025.

Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Loonfiches voor I. O. B. (...) van februari 2025 tot september 2025
- Arbeidsovereenkomst met I. O. B. (...) van 13.02.2025
- Verklaring betrokkene
- Mailverkeer met Belgische ambassade
- Mailverkeer met gemeente Zaventem
- Verklaring betrokkene nieuw adres te Leuven
- Huurovereenkomst studio
- Aanslagbiljet provinciebelasting
- F-kaart D., T. (...)
- Kopie visa voor de dochters van mevrouw
- Verklaring werkgever betrokkene
- Arbeidsovereenkomsten met E. L. (...) van 31.10.2024 en 10.12.2024
- Loonfiche met E. L. (...) September 2024
- Brief aansluiting CM
- Uittreksel vreemdelingenregister

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 27.11.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Ze huwde met de heer D. (...) op 28.03.2022 te Bangkok. Zij en haar dochter dienden op basis van dit huwelijk hun aanvraag voor een visum gezinshereniging in. Reeds op 18.12.2023 zijn betrokkene en de Belgische referentiepersoon uit de echt gescheiden. Aldus heeft het huwelijk geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Mevrouw stelt dat mijnheer, voordat hij in december 2023 terug naar België vertrok, haar verblijfskaart en die van haar dochter zou hebben verstopt. Pas in juli 2024 zou mijnheer aan de dochter van mevrouw hebben toegegeven waar hij de verblijfskaarten had verhuisd. Het blijft hier echter bij blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden met enig objectief bewijs. Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene klacht zou hebben ingediend bij de Thaise politie of dat er effectief contact heeft plaatsgevonden tussen mijnheer en de dochter van betrokkene, zoals zij beweert. Noch in haar communicatie met de gemeente Zaventem, noch in deze met de Belgische ambassade maakt betrokkene melding van de aangehaalde feiten. Voor zover zulke feiten al voldoende ernstig zouden zijn om te worden gekwalificeerd als "geweld", worden zij niet aangetoond en moet dus geconcludeerd worden dat betrokkene niet bewijst dat zij en haar dochter zich in een bijzonder schrijnende situatie te bevinden of te hebben bevonden zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Betrokkenen voldoen bijgevolg aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene of haar dochter in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene en haar dochter kwamen op 03.01.2023 in België aan (douanestempel), nu dus iets minder dan drie jaar geleden, wat nog een relatief korte termijn is. Bovendien blijkt uit het politieverlag van 19.12.2025 dat de dochter van betrokkene thans nog in Thailand zou verblijven. Zij zou volgens betrokkenes verklaringen reeds in oktober 2023 terug naar Thailand zijn gekeerd, zodat moet vastgesteld worden dat de dochter nauwelijks een tiental maanden in België heeft verbleefd. Er kan niet blijken uit het dossier dat de dochter daarna samen met betrokkene naar België zou zijn teruggekeerd.

Gezien nog betrokkene, noch haar dochter zeer lang in België verblijven en bovendien recent nog terug naar Thailand reisden of er nog steeds verblijven, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Thaise maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Beide dochters van betrokkene zouden bovendien op dit ogenblik in Thailand verblijven, zodat er eveneens sprake is van een sterke familiale band met het land. Mevrouw stelt in haar verklaring dat zij ernaar streeft om in België voor haarzelf en haar dochters een toekomst uit te bouwen, maar dat doet geen afbreuk aan haar zeer nauwe sociale, culturele en familiale banden met haar herkomstland.

Betrokkene legt bewijzen van tewerkstelling voor E. L. (...) en I. O. B. (...) voor. Blijkens opzoeken in de DOLSIS databank werd de tewerkstelling met E. L. (...) op 31.12.2024 stopgezet. De stukken met betrekking tot E. L. (...) zijn dus niet langer relevant om de huidige economische situatie van betrokkene te bepalen. Bij I. O. B. (...) is ze in hoofdzaak tewerkgesteld als kamermeisje. Ze is blijkens haar werkgever een gewaardeerde werkracht. Het inkomen dat zij uit deze arbeid vergaart, laat betrokkene toe om een studio in Leuven te huren en in haar behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaan deze tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden, gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, de nauwe sociale, culturele en familiale banden met Thailand, het gebrek aan bewijzen die aantonen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is in België (infra) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen.

Voor wat betreft de sociale of culturele integratie van betrokkene en haar dochter kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Zij beweert lessen Nederlands te hebben gevolgd bij "CVO", maar daarvan liggen geen attesten voor. Er kan dus niet bepaald worden of betrokkene de lessen met vrucht heeft afgerond, welk niveau zij heeft behaald, of haar behaald niveau verder reikt dan hetgeen vereist wordt door het verplichte inburgeringstraject enz. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Haar dochter zou ingeschreven zijn geweest in de OKAN-klas, maar daarvan moet opgemerkt worden dat het hier om onthaalonderwijs voor anderstaligen gaat, welk specifiek tot doel heeft anderstalige nieuwkomers een basis aan te leren op taalgebied zodat zij daarna zouden kunnen doorstromen naar het reguliere onderwijs. Zulks toont dus niet aan dat de dochter zou geïntegreerd zijn op socio-cultureel vlak. Bij gebrek aan officiële attesten is het in elk geval redelijk te concluderen dat niet wordt aangetoond dat de mate van integratie in België van betrokkene en haar dochter kan opwegen tegen die in het land van herkomst.

Ook uit het feit dat betrokkene ingeschreven is bij een ziekenfonds kan geen mate van integratie worden vastgesteld dewelke een hinderpaal zou vormen voor het nemen van de huidige beslissing. In België is men immers verplicht om zich aan te sluiten bij een ziekenfonds. Betrokkene doet hiermee dus niets anders dan het vervullen van haar wettelijke plichten, wat van iedere inwoner van het Rijk verwacht wordt, ongeacht diens nationaliteit.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, zijn betrokkene en de Belgische referentiepersoon uit de echt gescheiden. Betrokkene maakt een gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvende persoon. Haar twee dochters zouden thans in Thailand verblijven. Van in België verblijvende gezinsleden of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene en haar dochter heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Hun F-kaarten werden naar aanleiding van de ambtshalve schrapping door het gemeentebestuur reeds gesupprimeerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van "artikel 40quater, § 1, 4°" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Aangezien artikel 40quater van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de unie :

(..°

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 40, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.¹

Bij het schrijven van DVZ d.d. 27.10.2025, ontvangen door verzoekster op 3.11.2025, werd haar de mogelijkheid geboden om haar huidige situatie nader toe te lichten.

Zij kweet zich goed van haar taak en maakte een omstandig rapport op hetgeen zich thans in het administratief dossier bevindt;

Vooreerst toonde verzoekster aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen enz. beschikte om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel,

Tevens werd door verzoekster duidelijk uiteengezet dat zij slachtoffer is geworden van een situatie waardoor zij een tijd niet in België kon verblijven waardoor ook de schoolmogelijkheden van haar jongste dochter werden geblokkeerd.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Het feit dat verzoekster in september 2024 terugkeerde naar België en dit zonder haar kinderen, had uiteraard betrekking op het feit dat zij geconfronteerd werd met een diefstal van haar identiteitsdocumenten en zodoende op een geforceerde wijze de verdere integratie in de Belgische samenleving moest veilig stellen, eerst vooral economisch en dan daarna sociaal.

Zulk een geforceerde relatiebreuk was uiteraard volledig buiten haar wil en kan zeker gelden als humanitaire element waarmee rekening moest gehouden worden bij een gebeurlijke intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster (en haar minderjarige dochter);

Dat aldus in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen hetgeen niet alleen een schending is van aft. 40quater, § 40 en 54 van de vreemdelingenwet maar ook in strijd is met het redelijkheidsbeginsel.

Het is immers kennelijk onredelijk om een persoon die het slachtoffer is geworden van een diefstal, en die zich al jaren al werkend inpast in de Belgische samenleving (werkt en belastingen betaalt), haar verblijfsrecht plotsklaps wordt ingetrokken.

Ten andere heeft verzoekster een nieuwe duurzame relatie.

Besluit

Ofschoon het huwelijk niet zo lang had geduurd, heeft verzoekster zich ondertussen aangepast aan de Belgische samenleving. Zij werkt er. Door het feit dat de ex-echtgenoot verzoekster haar identiteitsdocumenten had gestolen en zich na deze tegenslag diende te focussen op economische stabiliteit in België, is er niet alleen sprake van humanitaire elementen. Bovendien heeft verzoekster ook een prille maar veelbelovende relatie met een Belgisch staatsburger."

2.2. Beoordeling

Verzoekster voert de schending aan van "artikel 40quater, § 1, 4°" van de Vreemdelingenwet. De Vreemdelingenwet kent evenwel geen artikel 40quater. Verzoekster citeert vervolgens deze bepaling en lijkt hierbij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet te citeren.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...);

6° (...);

7° (...);

8° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of verzoekster het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien:

“4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Allereerst wordt vastgesteld dat verzoekster volgende motieven uit de bestreden beslissing niet betwist:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 25.01.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 22.03.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg D. G. G. (...) (xxx) met wie zij zich vestigde. Op 18.12.2023 zijn betrokkenen te Thailand uit de echt gescheiden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij werd uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en zij dit ook heeft gedaan. Zij benadrukt in eerste instantie dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met de economische situatie van verzoekster en dit als volgt:

“Betrokkene legt bewijzen van tewerkstelling voor E. L. (...) en I. O. B. (...) voor. Blijkens opzoeken in de DOLSIS databank werd de tewerkstelling met E. L. (...) op 31.12.2024 stopgezet. De stukken met betrekking tot E. L. (...) zijn dus niet langer relevant om de huidige economische situatie van betrokkene te bepalen. Bij I. O. B. (...) is ze in hoofdzaak tewerkgesteld als kamermeisje. Ze is blijkens haar werkgever een gewaardeerde werkracht. Het inkomen dat zij uit deze arbeid vergaart, laat betrokkene toe om een studio in Leuven te huren en in haar behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaan deze tewerkstelling en het bijhorende inkomen niet om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden, gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, de nauwe sociale, culturele en familiale banden met Thailand, het gebrek aan bewijzen die aantonen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is in België (infra) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen.”

Aldus blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met de bestaansmiddelen van verzoekster. Verzoekster brengt in dit verband geen element bij hetgeen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. De Raad benadrukt ook dat hij optreedt als annulatierechter en niet als feitenrechter.

Verzoekster voert aan dat artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden en zij betoogt dat zij had uiteengezet dat zij slachtoffer is geworden van een situatie waardoor zij een tijd niet in België kon verblijven en waardoor ook de schoolmogelijkheden van haar jongste dochter werden geblokkeerd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het administratief dossier. Verzoekster licht toe dat het feit dat zij in september 2024 terugkeerde naar België en dit zonder haar kinderen betrekking heeft op het feit dat zij geconfronteerd werd met een diefstal van haar identiteitsdocumenten en zodoende op een geforceerde wijze de verdere integratie in de Belgische samenleving moest veilig stellen, eerst economisch en dan sociaal. Verzoekster meent dat zulk een geforceerde relatiebreuk volledig buiten haar wil was en zeker kan gelden als humanitair element waarmee rekening moest worden gehouden. Verzoekster laat gelden dat het kennelijk onredelijk is om een persoon die het slachtoffer werd van een diefstal en die al jaren in België werkt en belastingen betaalt, haar verblijfsrecht plotsklaps in te trekken.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Ze huwde met de heer D. (...) op 28.03.2022 te Bangkok. Zij en haar dochter dienden op basis van dit huwelijk hun aanvraag voor een visum gezinshereniging in. Reeds op 18.12.2023 zijn betrokkene en de Belgische referentiepersoon uit de echt gescheiden. Aldus heeft het huwelijk geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Mevrouw stelt dat mijnheer, voordat hij in december 2023 terug naar België vertrok, haar verblijfskaart en die van haar dochter zou hebben verstopt. Pas in juli 2024 zou mijnheer aan de dochter van mevrouw hebben toegegeven waar hij de verblijfskaarten had verhuisd. Het blijft hier echter bij blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden met enig objectief bewijs. Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene klacht zou hebben ingediend bij de Thaise politie of dat er effectief contact heeft plaatsgevonden tussen mijnheer en de dochter van betrokkene, zoals zij beweert. Noch in haar communicatie met de gemeente Zaventem, noch in deze met de Belgische ambassade maakt betrokkene melding van de aangehaalde feiten. Voor zover zulke feiten al voldoende ernstig zouden zijn om te worden gekwalificeerd als “geweld”, worden zij niet aangetoond en moet dus geconcludeerd worden dat betrokkene niet bewijst dat zij en haar dochter zich in een bijzonder schrijnende situatie te bevinden of te hebben bevonden zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Betrokkenen voldoen bijgevolg aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoekster betwist niet dat het gaat om “blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden met enig objectief bewijs” en dat “(n)ergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene klacht zou hebben ingediend bij de Thaise politie of dat er effectief contact heeft plaatsgevonden tussen mijnheer en de dochter van betrokkene” en dat zij noch in communicatie met de gemeente Zaventem noch in deze met de Belgische ambassade melding maakte van de aangehaalde feiten. Verzoekster toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de bestreden beslissing wordt vastgesteld: “Voor zover zulke feiten al voldoende ernstig zouden zijn om te worden gekwalificeerd als “geweld”, worden zij niet aangetoond en moet dus geconcludeerd worden dat betrokkene niet bewijst dat zij en haar dochter zich in een bijzonder schrijnende situatie te bevinden of te hebben bevonden zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekster laat ook nog gelden dat zij “een nieuwe duurzame relatie”, “een prille maar veelbelovende relatie met een Belgische staatsburger” heeft. In de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift erkent verzoekster dat zij hiervan geen melding heeft gemaakt ten aanzien van verweerder. Het kan verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht, nochtans werd verzoekster bij schrijven van 27 oktober 2025 uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en werd hierbij expliciet gevraagd:

“2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin uw bindingen heeft met uw land van oorsprong.” (de Raad onderlijnt).

Verzoekster werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing expliciet gevraagd om haar situatie en in het bijzonder haar gezinssituatie toe te lichten, vervolgens heeft verzoekster geen gewag gemaakt van haar nieuwe relatie met een Belgische onderdaan. Het kan verweerder dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU